

Arrest

nr. 342 090 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, C.E., en haar meerderjarige dochter, E.B., dienden op 3 januari 2024 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 4 juli 2024 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en nam tevens zowel ten aanzien van verzoekster als ten aanzien van haar dochter een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten gericht aan verzoekster is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [C.E.]

[...]

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDE VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende op 20.04.2017 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Het verblijf van betrokkene werd om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de in het VIB aangehaalde motieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Op 17.05.2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering in overwegingname van het VIB. Betrokkene diende tegen deze beslissing een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 24.07.2017. Aangezien het VIB dus op die datum werd afgesloten, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd en bijgevolg is de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen inmiddels ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft die in België zouden verblijven.

Het gezins- en familieleven : betrokkene verblijft samen met haar meerderjarige dochter, mevrouw [B.E.] in België. Aangezien er zowel aan betrokkene als aan haar meerderjarige dochter een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, geldt de verplichting om terug te keren naar hun land van herkomst voor zowel betrokkene als haar meerderjarige dochter zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat het ingestelde beroep laattijdig is en verstrekt de volgende toelichting:

“Het beroep is laattijdig ingediend.

Op 04.07.2024 werd een schrijven gericht aan de advocaat van verzoekster met de melding dat er een beslissing werd genomen in de verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis Vw. met de mededeling dat zijn cliënten door de gemeente zouden ontboden worden met oog op overhandiging van deze beslissing.

Op 10.07.2024 verzocht de advocaat van de verzoekster om een kopie van de administratieve dossiers bij de verwerende partij.

Op 16.07.2024 werden alle documenten uit de administratieve dossiers van verzoeksters bezorgd vanaf de laatste aanvraag tot inzage in hun dossiers (alle documenten sedert 17.03.2023), waarbij ook de bestreden beslissing, aan de advocaat werd overgemaakt.

Verzoeksters wachtten vervolgens bijna 3 maanden alvorens huidig beroep in te dienen.

Een overheidsakte is rechtsgeldig betekend als alle relevante elementen van de beslissing ter kennis van de betrokkene zijn gebracht, met andere woorden als de belanghebbende is ingelicht over alle wezenlijke bestanddelen van de beslissing (RvS 8 maart 1993, nr. 42 154). De betekenende overheid mag ook onder een andere vorm kennis geven zoals door middel van een brief waarin de strekking van de beslissing weergegeven wordt. In casu werd de bestreden beslissing op 16.07.2024 per mail met bijlagen aan de advocaat van verzoekster bezorgd.

Verwijzend naar rechtspraak blijkt dat de aan de raadsman van verzoekster verschaftte inlichtingen geacht moeten worden aan verzoekster zelf te zijn medegedeeld (RvS 20 mei 1992, nr. 39.422, RvS 30 september 1992, nr. 40.532) tenzij aan de overheid uitdrukkelijk is meegedeeld dat de advocaat geen mandaat heeft om kennis te nemen van de beslissing (RvS 20 oktober 1989, nr. 39.422).

Het is aldus de betekening of de feitelijke kennis in hoofde van de verzoekster of van een persoon die de hoedanigheid heeft om hen te vertegenwoordigen die bepalend is voor de aanvang van de beroepstermijn (J. Baert en G. Debersaques, Ontvankelijkheid, in Raad van State. Afdeling administratie, Brugge, die keure, 1996, p. 391).

Overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet moet een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Uit de bespreking hierboven – (met name dat de betekening of de feitelijke kennisname in hoofde van de verzoekster of van een persoon die de hoedanigheid heeft om haar te vertegenwoordigen bepalend is voor de aanvang van de beroepstermijn) – blijkt dat de bestreden beslissing op 16.07.2024 is ter kennis gebracht.

Uit het begeleidend schrijven van de griffie dat bij het beroep werd gevoegd, blijkt dat verzoekster vervolgens tot 10 oktober 2024 heeft gewacht met het indienen van hun beroep.

In die omstandigheden mag van haar in redelijkheid worden verwacht dat zij er niet bijna 3 maanden over doet om haar verweer uit te oefenen.

Het beroep is bijgevolg laattijdig ingesteld.

Er dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk is.”

2.2. De Raad dient allereerst op te merken dat niet kan worden vastgesteld dat de in casu bestreden beslissing was opgenomen in de kopie van het administratief dossier dat, in het kader van de openbaarheid van bestuur, aan verzoeksters raadsman werd overgemaakt. De aan de Raad overgemaakte stukken laten enkel toe vast te stellen dat de bestreden beslissing op 10 september 2024 in persoon aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds oordeelde dat, wanneer de kennisgeving van een administratieve akte door een wettelijke of reglementaire bepaling wordt vereist, enkel een dergelijke kennisgeving de beroepstermijn doet ingaan (RvS 14 juni 2018, nr. 241.775).

Artikel 62, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat administratieve beslissingen die met toepassing van deze wet worden genomen ter kennis van de betrokkene dienen te worden gebracht, en wel door één van de volgende personen:

“1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;

2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;

4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;

5° een politieambtenaar;

6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;

7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;
8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.”

Dit artikel bepaalt verder dat, onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan is indien ze op een van de volgende manieren wordt uitgevoerd:

“1° bij aangetekende brief;
2° per bode, met ontvangstbewijs;
3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;
4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

Artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet verder uitdrukkelijk dat de beroepstermijn pas begint te lopen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat het ter beschikking stellen van een kopie van het administratief dossier van verzoekster aan haar raadsman geen kennisgeving is zoals voorzien in artikel 62, § 3 van de Vreemdelingenwet, zodat niet kan worden aangenomen dat het overmaken van een dergelijke kopie de beroepstermijn doet ingaan.

Daarbij dient tevens te worden opgemerkt dat verweerder niet aantoont dat hij zich in voorliggende zaak dienstig kan beroepen op de arresten met nummers 39.422 en 40.532 van de Raad van State om voor te houden dat de bestreden beslissing, middels het overmaken van een kopie van het administratief dossier aan haar raadsman, rechtsgeldig aan verzoekster werd betekend. Er blijkt immers niet dat deze arresten beslissingen betroffen die werden genomen met toepassing van de Vreemdelingenwet, en waarop aldus voormelde artikelen 39/57 en 62 van deze wet van toepassing waren.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het middel toe als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoeker diende op 3 januari 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Lier.

De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 4 juli 2024. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Verzoekster heeft de nationaliteit van Albanië. Zij werd geboren op [...] te [...]. Verzoekster diende evenwel haar land van herkomst te verlaten.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Albanië).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar Albanië (“nationaliteit: Albanië”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

3. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

4. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat “de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst” slechts een “tijdelijke scheiding” van haar vertrouwde omgeving dat zij heeft opgebouwd in België zou uitmaken, aangezien zij vanuit Albanië een aanvraag kan indienen tot machtiging van verblijf. Er wordt vervolgens nog aangehaald dat de dochter van verzoekster ([B.E.]) samen met haar kan terugkeren naar Albanië.

Deze beperkte motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing, minstens niet op een kenbare manier doordat de motivering in de bestreden beslissing uiterst beperkt is (zie randnummer 5, de schending van de formele motiveringsverplichting).

Verzoekster kwam naar België toe op 13 april 2017, samen met haar dochter: [B.E.] ([...]).

Door mevrouw [C.] werd op 20 april 2017 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Verzoekster haalde tijdens haar verzoek tot internationale bescherming de problemen aan die zij kende met haar ex-man. Hij was alcoholist, ziekelijk jaloers en zeer gewelddadig. De ex-man van verzoekster bedreigde haar en haar dochter. Verzoekster diende te vluchten naar haar ouders. Zij bekwam een scheiding in Albanië, maar zij werd gedwongen om uit angst voor haar ex-man het land te verlaten. Zij verbleef op permanente wijze in België en keerde sindsdien niet meer naar Albanië terug.

De gemachtigde miskent dan ook de reden waarom verzoekster Albanië diende te verlaten, ondertussen bijna zes jaar geleden. Intrafamiliaal geweld lag hieraan ten grondslag. Verzoekster verliet hierdoor Albanië definitief, samen met haar dochter. Zij deden dit op 20 april 2017. Hierdoor verloor zij stelselmatig de binding met haar land van herkomst, door de verlopen tijdsperiode sinds haar vertrek uit Albanië. De banden die zij actueel nog heeft met Albanië zijn hierdoor uiterst beperkt. Door de verstreken tijdsperiode heeft verzoekster onder andere geen contact meer gehad met haar meerderjarige zoon. Hij verblijft bij zijn vader. Het gezin is dus uit elkaar gevallen. Verzoekster verblijft met haar dochter in België, terwijl haar ex-man en haar zoon zich bevinden in Albanië.

Het verblijf van verzoekster in België staat op de voorgrond net als de binding die zij heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat zij heeft gekend in Albanië, doordat het zeer langdurig verblijf van verzoekster buiten Albanië thans de belangen die zij nog heeft in Albanië ruimschoots overstijgt. Er dient immers rekening te worden gehouden met de meest recente situatie van verzoekster. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van verzoekster. Dat zij voorheen verbleven heeft in Albanië, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door haar aangehaalde elementen (documenten) in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf die net een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat zij verblijvende was in België.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat zij België dient te verlaten en dat zij haar opgebouwde leven dient achter te laten. Dit betreft bovendien geen loutere "tijdelijke scheiding", zoals de gemachtigde aangeeft in de bestreden beslissing, omdat er geen enkele zekerheid bestaat dat verzoekster gemachtigd zou worden tot een verblijfsrecht wanneer zij een aanvraag hiertoe zou indienen vanuit Albanië.

De dochter van verzoekster is ondertussen meerderjarig. Zij is bij verzoekster samenwonend in [...]. Zij volgt een opleiding aan de [...] Hogeschool, zoals door hen aangehaald in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Er is derhalve evenmin enige zekerheid dat zij haar moeder zal volgen naar Albanië toe, net omdat zij haar studies hiervoor zou moeten onderbreken. Door de gemachtigde wordt hiermee geen rekening gehouden.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Door verzoekster werd op haar langdurig verblijf in België, de door haar opgebouwde banden sindsdien en het verlies van de binding met Albanië gewezen in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Er volgde evenwel een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard op 4 juli 2024. Dit betreft echter een aparte beslissing, op basis van eigen wettelijke bepalingen.

Met de bestreden beslissing wordt daarentegen een terugkeerverplichting opgelegd in hoofde van verzoekster, hetgeen een andere, verschillende beslissing is dan de weigering van een machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij enkel een beoordeling wordt gemaakt of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zijn in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker moet terugkeren, na haar verblijf in België, naar Albanië na een zeer langdurige afwezigheid. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoekster illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De beslissing over de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet beoordeelt daarentegen slechts of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zouden zijn. Dit omvat geen terugkeerverplichting. Hieruit volgt, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, dan ook niet dat verzoekster het grondgebied ook daadwerkelijk moet verlaten. Verzoekster dient dit enkel te doen indien zij een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wil bekomen, omdat er geen "buitengewone omstandigheden" zouden bestaan.

Doordat de beoordeling op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen terugkeerverplichting inhoudt, achtte verweerder het noodzakelijk om nog een bijkomende beslissing te nemen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (de thans bestreden beslissing). Dit duidt andermaal op het verschil tussen beide beslissingen.

De beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf is daarom niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Beide zijn dan ook verschillend.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten) is immers verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omwille van "buitengewone omstandigheden" (zie hierboven).

De belangenafweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de private belangen van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (hetgeen te onderscheiden is van de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Hierdoor dienen ook de elementen die niet kunnen beschouwd worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in de gemaakte beoordeling te worden betrokken ten aanzien van het opleggen van een verwijderingsbeslissing. Deze beslissing betekent immers dat er een terugkeerverplichting zou worden opgelegd, hetgeen niet het geval is indien er geen "buitengewone omstandigheden" worden weerhouden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De private belangen van verzoeker dienen hierom een belangrijkere rol te verkrijgen, gelet op het gevolg dat de beslissing teweegbrengt. Dit is echter niet gebeurd.

De gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing, dewelke zich ertoe beperkt te verwijzen naar een loutere "tijdelijke scheiding" om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen vanuit Albanië, miskent dan ook het langdurig verblijf van verzoekster in België, de door haar opgebouwde banden sindsdien en het verlies van de binding met Albanië.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dringt zich op.”

3.2.1. Er moet worden gesteld dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juli 2024 waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard niet door de Raad werd vernietigd. Verzoeksters betoog dat indien voormelde beslissing zou worden vernietigd ook de in casu bestreden beslissing uit het rechtsverkeer dient te worden verwijderd, is derhalve niet relevant en kan niet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing is aangetast door een gebrek en dient te worden vernietigd.

Ten overvloede dient te worden geduïd dat de Raad, gelet op artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingen-wet, niet zonder meer beslissingen van verweerder uit het rechtsverkeer kan halen. Hij kan dit slechts doen indien een overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of een overschrijding of afwending van macht wordt aangetoond.

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij reeds langer dan negentig dagen over een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk verblijft. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt tevens dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nam om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hij heeft tevens duidelijk uiteengezet waarom hij geen beletsel zag om de bestreden beslissing te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeksters theoretische uiteenzetting omtrent het verschil in draagwijdte tussen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt ook niet tot de vaststelling dat een afdoende motivering zou ontbreken.

Waar verzoekster voorts aanvoert dat de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden omdat verweerder verwijst naar een *“tijdelijke scheiding”*, kan de Raad enkel vaststellen dat deze woorden niet in de bestreden beslissing voorkomen. Verzoeksters uiteenzetting op dit punt mist derhalve feitelijke grondslag.

Het feit dat verzoekster stelt van oordeel te zijn dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering niet correct is, impliceert ook dat zij deze kent en dat deze, in casu, volstaat om haar toe te laten te begrijpen op welke gronden deze beslissing werd genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – een bepaling die verzoekster ook geschonden acht – legt, zoals reeds gesteld, verweerder de verplichting op om, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat verweerder deze verplichting heeft gerespecteerd. Hij motiveerde immers uitdrukkelijk waarom hij oordeelde dat het hoger belang van het kind, verzoeksters gezins- en familieleven en haar gezondheidstoestand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staan.

Verzoekster voert in wezen aan dat verweerder onterecht oordeelde dat het hoger belang van het kind, haar gezins- en familieleven en haar gezondheidstoestand geen belemmering vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij de bestreden beslissing derhalve niet deugdelijk voorbereidde. In dat verband haalt zij in de eerste plaats aan dat zij in 2017 samen met haar dochter in België is aangekomen en dat zij, als slachtoffer van intrafamiliaal geweld en uit angst voor haar ex-man, Albanië diende te verlaten. Zij stelt om die reden stelselmatig de binding met haar herkomstland te zijn verloren en onder meer geen contact meer te hebben met haar zoon, die bij zijn vader verblijft. Volgens verzoekster overstijgen de bindingen die zij in België, tijdens haar lange verblijf, heeft opgebouwd thans ruimschoots de belangen die zij nog heeft in Albanië. Zij onderstreept dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij België dient te verlaten en haar in het Rijk opgebouwde leven dient achter te laten. Met dit betoog toont verzoekster evenwel niet aan dat enig element dat raakt aan het hoger belang van het kind, haar gezins- en familieleven of haar gezondheidstoestand door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Er kan niet worden geconcludeerd dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schond

